

valtningen. Endelig vil Højesterets Praksis ogsaa ofte være af Vigtighed ved Udarbejdelsen af nye Lovregler. I alle disse Henseender vilde det være af stor Betydning, om Højesterets Afgørelser var fyldigere begrundede, ligesom det ikke sjældent vil have stor Interesse at vide, om der har været Mindretal i Retten med afvigende Mening, og hvorledes Mindretallets Præmisser da har været.

De Mangler ved den nuværende Ordning, som her er nævnt, vil afhjælpes ved Indførelse af offentlig Votering i Højesteret. Der vil da blive Adgang til at sætte sig ind i, hvilke Grunde Rettens Dommere har støttet sig til i deres Votering, og hvilke af disse Grunde de har tillagt større eller mindre Vægt. I Tilfælde, hvor flere Dommere med forskellig Begrundelse kommer til samme Resultat, vil Opgivelsen af Fællesbegrundelsens Form medføre, at hver enkelt Dommers Begrundelse kan udformes fuldstændigt. Meddelelsen af Særmeninger vil kunne bidrage til, at Flertalsbegrundelsen bliver klarere udformet, end det ellers vilde være Tilfældet. Særmeningerne faar større Betydning for fremtidig Afgørelser, naar de kommer frem offentligt, end naar de som nu gemmes i Voteringsprotokollerne, og der kan ad denne Vej komme Anskuelser til Orde, der har Krav paa Opmærksomhed ved Overvejelser angaaende det paagældende Forholds Ordning, og som saaledes kan blive af Betydning for fremtidig Lovgivning.

For offentlig Votering taler ogsaa Erfaringerne fra Norges Højesteret. I Norge var Voteringen i Højesteret ifølge Loven af 1818 hemmelig, og først efter mange Aars Kampe blev offentlig Votering indført ved Loven af 11. April 1863. Den norske Højesteret havde rejst den mest haardnakkede Modstand mod offentlig Votering og anførte en Række Argumenter, der for en stor Del var de samme, som nu gøres gældende herhjemme. Endnu i 1863 havde alle Højesteretsdommerne med Undtagelse af to udtalt sig bestemt mod Indførelse af offentlig Votering og erklæret, at intet af, hvad der var anført paa sidste Storting, havde rokket Rettens tidligere udtalte faste Overbevisning om den foreslaaede Foranstaltnings Skadelighed, og at man fandt at maatte henlede Opmærksomheden paa Følgerne, saaledes at, om Beslutningen blev Lov, Retten i det mindste ikke kunde siges at være medansvarlig. De Erfaringer, der er indhøstede i Norge under Loven af 1863, taler imidlertid i høj Grad til Gunst for den offentlige Votering. Dette fremgaar

bl. a. særdeles tydeligt deraf, at ved Festen i Anledning af den norske Højesterets Jubilæum i 1915 udtalte Rettens daværende Justitiarius Thim efter at have bemærket, at han ikke i øvrigt behøvede at komme ind paa de forskellige Love, der havde truffet Bestemmelser vedrørende Højesteret:

„Kun vil jeg her nævne en Forandring med Hensyn til Rettens Ordning, nemlig den, som fandt Sted ved Loven af 11. April 1863, som bestemte, at Højesterets Voteringer skulde være offentlige, medens de tidligere havde været hemmelige. Jeg anser denne Forandring for at være af en saa væsentlig Betydning baade i Retning af at styrke Tilliden til Domstolen og i Retning af at befordre den gennem Retspraksis stedfindende Retsudvikling, at jeg finder særlig Grund til at omtale den.“

De Argumenter, der har været anført mod offentlig Votering, kan der ikke tillægges nogen afgørende Vægt.

Det har saaledes været anført, at en Højesteretsdom, der fremtræder som en sluttet Helhed, maa virke med større Kraft end en Samling enkelte Vota, og at offentlig Votering i Højesteret derfor vilde medføre en Svækkelse af Tilliden til Retsplejen i det hele (Rigsdagstidende 1931—32, Tillæg B. Sp. 2665—2666). Hertil er imidlertid for det første at bemærke, at det allerede under den nugældende Ordning ingenlunde er den almindelige Opfattelse, at Højesteretsdommene afsiges enstemmig, idet det tværtimod hyppigt — og sikkert ikke uden Grund — antages, at Retten har været delt i et Flertal og et Mindretal. De Formodninger herom, der under den nugældende hemmelige Voteringsmaade danner sig, kan da lige saa vel svække som styrke Vægten af en Højesteretsafgørelse. Men dertil kommer yderligere, at det aldrig kan være rigtigt og forsvarligt at forsøge at give en Højesteretsdom forøget Vægt ved at give den Skinet af en enstemmig Afgørelse, naar den i Virkeligheden ikke er dette. En Afgørelse bør netop ikke have større Vægt, end den i Kraft af Afstemningen fortjener. Dette vil, som ovenfor fremhævet, kunne være af afgørende Betydning for nye Retstankers Gennembrud.

Det er dernæst gjort gældende, at offentlig Votering skulde rumme en Fare for Højesteretsdommernes Uafhængighed. Dommerne skulde blive „udsat for Forhaanelser og Trusler fra fanatisk og mindre samvittighedsfuldt ledede Aviser“ og for „Paavirkninger fra Finansmagten“ (Rigsdagstidende 1930—31, Tillæg A. Sp.